

Aşk

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Şubat 2014

Dipsiz bir deniz, uçsuz bucaksız bir gökyüzü yoksa imkansızı istemek mi...

Varlığını tamamlayan yoksa eksikliğini ilk kez duyumsanan bir olgu mu... Hani öncesi olmayan ve sonrası onsuz mümkün olmayan mı...

Bir zafiyet mi ya da ihtiyaç mı, belki de tadı ilk kez duyumsanan...

Gönüllerde tecelli eden arsız bir duygu belki de çocuksu kaprislerle hiç kaybetmek istenmeyen...

Kaybetme ihtimali ve ulaştığında yitirme duygusu. Zaten bu değil mi gönüllerde filizlenen bu delice duyguyu kıymetli kılan.

İnsanlık tarihinin ilk günlerinden beri nice aşklar yaşanmış yıllar boyu...

Nice söz nice deyiş de eşlik etmiş aşk denen duyguya...

Hz. Mevlana ne de güzel tanımlamış aşkı:

“Dediler ki: Gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Dedim ki: Gönüle giren gözden ırak olsa ne olur.”

Ya Cemal Süreyya'nın dizelerinde dile gelen:

“Açık çay içerdi hep, demli olunca bardağın diğer tarafından beni göremezmiş. Öyle derdi...”

Bir iken bütün olmak mı yoksa iki ayrı varlık iken tek ruhta yaşamak mı...

Yaradan nice güzellikler ile donatmış gönlümüzü: Önce sevgi, aidiyet duygusu ve ardi arkası kesilmeyen duyguların kesiştiği son nokta. İlahi aşka kadar giden bir yolculuk seven kalplerin buluştuğu.

Tasavvuf felsefesine göz atarsak, evrenin yaratılışı aşk ile anlam bulur. Bir yanda beşeri aşk diğer yanda ve nihayette ulaşılan İlahi Aşk. Kısaca insanın özü, varlığımızın yansıması ve kaçınılmaz bir olgu. Mevlana'ya göre beşeri aşk neticesi adım adım ulaşılmaktadır İlahi aşka.

Ve yine şöyle tanımlamıştır aşkı:

"Aşk bana da sorma, başkasına da sorma; aşkı aşka sor; aşk dile gelir, söylerse adeta inciler saçar a oğul.

Aşkın benim tercümanlığıma da ihtiyacı yok, benim gibi yüzlercesinin tercümanlığına da; gerçekleri söylerken onun yüzlerce tercümanı var a oğul."

Sayırsız dile geliş, sayısız yakarış, sayısız çaba.

Sevgili Mevlana göre, mevsimler nasıl dile geliyorsa kendine has özellikleri ile yeri gelir susar insan ve çok şey anlatır suskunluğu. Ve muhatabıdır onu en iyi anlayan, muhatabıdır halet-i ruhiyesini hissederek okuyan.

Bitmek bilmez bir hikâye dilden dile, gönülden gönüle yayılan. Bir esaret teslim olmaktan şikâyet edilmeyen, bir aidiyet sözü özü bir, bir yolculuk adeta gönülden gönüle köprü olmuş...

Ne insanlık tarihinin ne edebiyatın ne de felsefenin gücü imkan dâhilinde tam anlamıyla vakıf olabilmemiz için bu yüce duyguya.

Belki de kendimizi arıyoruz aşkın tecelli ettiği gönülde. Belki kendimizden kaçıyoruz girdabında savrulurken. Razi mıyız yoksa pişman mıyız aşkın rüzgârına kapılmış giderken... Beklenmedik bir anda, hiç beklenmedik bir şekilde karşılaşp boyut mu değiştiriyoruz ya da yeniden mi var oluyoruz aşkın tecellisinde.

Bitmek bilmeyen sorular cevabına yüzde yüz vakıf olamadığımız ve yaşanmamışlıklar yaşanması muhtemel olan.

Değerli düşünür Mevlana'nın eşsiz tabiriyle noktayı koyalım:

"Bazen diyorum ki; ne olacak söyle gitsin... Sonra diyorum ki; Söyleyince ne olacak, sus bitsin."

Bitir mi bitmez mi... Hayır bitmez yaşanan, yaşanması muhtemel olan ve Yaradan'ın gönüllere verdiği bu eşsiz duygu.

Ne son nokta konur ne de bertaraf edilir.

Ne sözler yeter ne duygular iflah olur ne de vazgeçer insan. Sadece yaşar bu duyguyu, yaşatır ve yaşar gider, kavuşur ya da kavuşmaz beşeri sevgiliye. Ama tek gerçek şu ki; ne ömür yeter ne de pişman olur. Ve adım adım yaklaşır Mevlasına aşkın egemenliğinde ve vakıf olur çoğu şeye insan olmanın bilinciyle.